

[Poul Hartling.]

tage nogle af de forkerte påstande ved vin-gebet, men jeg kan jo ikke gennemføre en virkelig argumentation på denne korte tid. Sådan er jo nu engang reglerne, ministrene har et stort fortrin i debatten, og jeg kan ikke beskyldte økonomiministeren for ikke at benytte sig af det.

Jeg synes, regeringen hellere skulle takke venstre, for hvis jeg har forstået hr. Poul Schlüter rigtigt, så har vi jo kastet de radikale og kristeligt folkeparti i armene på den, og det ender måske med, at vi også kaster de konservative i armene på den, og det må den da glæde sig over. Jeg ved nu ikke af, at vi sådan går og smider med partierne; jeg tror godt, de selv kan finde ud af, hvor de vil stå.

Men når vi så kommer til ministrenes store taler, som forhandlingsviljen og kærligheden jo lyste ud af, vil jeg gerne gøre nogle få bemærkninger om det.

Den første var finansministeren, som endte en noget kunstiglogisk konstruktion med at sige, at resultatet er altså, at venstre ingen finanspolitik har, og derfor unddrager venstres plan sig enhver bedømmelse med hensyn til virkningen på betalingsbalancen. Så kom økonomiministeren og sagde: vi har foretaget en vurdering af venstres plan med hensyn til betalingsbalancen og er kommet til følgende resultat. Det er måske praktisk, hvis man ikke opererer på mere end én front ad gangen, selv om man er to forskellige ministre.

Den vurdering af venstreplanen har man så gjort uden at indregne de besparelser, som vi regner med, og uden at tage hensyn til, at da vi fremlagde vores plan i april, havde vi ikke taget en finanspolitisk stramning ind, men vi har udtrykkelig sagt, at det var vi parate til. Når man prøver at sammenligne de to ting, så regner man 5 milliarder kroners afgifter ind i regeringens plan, men ingenting i venstres plan og ingen besparelser i venstres plan, med den begrundelse, at man jo ikke rigtig ved, hvad det var. Men ministrene ved jo meget vel, at vi i spareudvalget har gjort rede for de besparelser, som vi vil lægge frem.

Økonomiministeren sagde, at med hensyn til regeringens plan er det sandsynligt, at betalingsbalanceunderskuddet efter den vil falde i 1977 til 6,5 mia kr., i 1978 til 5 mia

kr. Jeg takker, for det bekræfter altså, hvad jeg har sagt, at efter regeringens plan kan vi ikke regne med at komme ud af betalingsbalanceunderskuddet før i 1980 eller 1981, hvad også svarer til, hvad økonomiministeren før har oplyst. Først da begynder man altså at gå den anden vej, hvor man ikke forøger gælden. Og når man kommer til det årstal, så har man forøget gælden i udenlandske penge til det dobbelte af, hvad den er nu, med runde tal. Jeg mener, at det er, hvad vi har fået oplyst eller tidligere har fået oplyst af økonomiministeren.

Så er der lønglidningstallene. Jeg skal ikke sige meget om det. Det var en lang udredning, og det lykkedes økonomiministeren at manipulere, for hvis man ikke tager kalenderår, men tager halvår og så sammenligner sommerhalvår og vinterhalvår indbyrdes, så kan man vise, at der er sket en nedgang. Det står fast, det, jeg sagde, nemlig at i de sidste 10 år har man ikke haft noget opgjort kalenderår, hvor lønglidningen har været under 4,5 pct., det var den i kalenderåret 1974. I kalenderåret 1975 var den 4,8 pct., og i 1976 har man ingen opgørelse ud over et skøn over januar kvartal.

Men, siger økonomiministeren, hvis man nu tager det på en anden måde og sammenligner sommer med sommer og vinter med vinter og går ned gennem årene, så er der en tydelig nedgang, og så kommer man inden for det sidste år ned på 3,2 pct. Lad os så holde os til tallet 3,2 pct. Lad os sige 3 pct. med et rundt tal. Så er det stadig væk sådan, at inden for de 6 pct. lønramme, som man nu siger skal være begrænsningen, skal der være 2 dyrtidsportioner og 2 pct. lønforhandling. Så er vi oppe på 5,7 pct., og så er der 0,3 pct. til de 3,2 pct., som ministeren regner med.

Nu er det jo svært på få minutter at stå her og gengive talbevægelser, men alligevel må man sige, at jeg altså igen har fået en bekræftelse på, at vi har ret, når vi siger, at de 6 pct. holder ikke. Jeg har ikke sagt noget om, hvordan det ene eller det andet holder på arbejdsmarkedet, eller det, som hr. Per Hækkerup prøver på at lægge ind i det. Jeg har simpelt hen sagt, at de 6 pct. er et papirtal og ikke et virkelighedstal, og alle de oplysninger, vi får, bekræfter det.

Der var meget andet i økonomiministrens tale, det skal jeg ikke tage op; der var jo